

forleden Dag udtalte til et Blad, har ogsaa jeg som Justitsminister loyalt bøjet mig for denne almindelige Opløsningstilstand.

En saadan Loyalitet burde selvfølgelig ogsaa komme Cornelius Petersen til gode, saa længe han indskrænkede sig til en almindelig Skælden-ud paa Parlamentarismen, Ministre og Politikere; thi han kunde daglig i det øvrige Kongerige se det samme og blive Vidne til, at det var en god dansk Sædvane gennem mange, mange Aar at injuriere og nedbryde Agtelsen for dem, der særlig har Ansvar her i Landet. Hvad enten det nu er „Aalborg Amtstidende“ med flere, der f. Eks. Gang paa Gang uden fjerneste Grund beskylder mig for Embedsmisbrug, eller en Harald Nielsen, der insinuerer, at man faar sine Embedshandlinger dikteret af De samvirkende Fagforbund, eller en Rovsing, der fortæller, at man har sin Overbevisning, fordi det har vist sig at betale sig bedst økonomisk, eller det endelig er en Cornelius Petersen, der omsætter disse forskellige Karakteristikker i korte, letfattelige og lethaadterlige Skældsord som Røverkaptajn, Kanut, Underløver, Snaphane og lignende, kan efter min Mening være Hip som Hap. De roder alle sammen i den samme selvblavede Mødding, og der er ingen Grund til for den Art Beskyldninger, Insinuationer og Injurier at falde over „Bondens Selvstyre“, naar en hel Række af Blade her i Landet lever højt paa det samme og har levet højt paa det i Aarevis.

Derfor lod jeg ogsaa Cornelius Petersen skælde ud og greb først ind, da han gik videre end til den hævdvundne danske Nedrakning af politiske Modstandere og Institutioner. Jeg begyndte først at blive betænkelig i det Øjeblik, hans Blad talte om Dannelse af Militærorganisationer til Værn for Hjemmene, uanset hvor Angrebene kom fra, en Opgave, der her i Landet tilfalder Politiet og Domstolene. Jeg lod da i Juni Statspolitiet undersøge Forholdene.

Jeg skal gerne gøre ærede Medlemmer bekendt med det Grundlag, jeg mente der var for denne Undersøgelse. Det fremgaar af en Skrivelse af 21. Juni, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse, fra Ministeriet til Statspolitiets Chef. Den lyder saaledes: „Idet Justitsministeriet hoslagt fremsender forskellige Dagblade og Dagbladsudklip fra de senere Dage vedrørende den af Cornelius Petersen ledede Bevægelse, og idet man særlig henviser til Artiklen med Overskriften „Fascisten fra Vesteranflod“ i „Fyns Venstreblad“ for den 20. ds., skal man anmode Hr. Statspoliti-

chefen om snarest muligt at foranledige, at der ved Afhøring af Cornelius Petersen og Gaardejer Kylling samt eventuelt andre, som maatte vide Besked herom, tilvejebringes Oplysning om Foreningen „Bondeværnet“s Formaal og om, hvovidt det er Meningen, at der agtes skaffet Foreningens Medlemmer Vaaben, i hvilken Henseende Opmærksomheden særlig henledes paa, at der ifølge den ovennævnte Artikel i Foreningens Loves § 1 findes en Bestemmelse om, at Bondeværnet har en militær Organisation. Endvidere bedes der tilvejebragt Oplysning om, hvem der udgør Foreningens Bestyrelse, og om, hvem der er Medlemmer af Foreningen, samt om, hvortil der sigtes med Udtalelsen i de paagældende Loves § 1 om, at Bondeværnet skal forsvare . . . . „mod Angreb, fra hvilken Side de end maatte komme“. Endelig bedes det oplyst, om Cornelius Petersen godkender det i vedlagte Nummer af „Folkets Avis“ for den 19. ds. indeholdte Interview med ham under Overskriften „Danmarks Mussolini“ — hvad han naturligvis ikke gjorde.

Denne Undersøgelse viste, at Bondeværnet ikke kunde siges at være nogen militært organiseret Bevægelse, at dets Udbredelse var meget ringe, selv om man tog Konerne med, og at Føremes store Ord af dem selv fortolkedes ud i det rene Vrøvl om, at man ikke vilde organisere sig anderledes end f. Eks. som Frelsens Hær, og at man kun vilde bruge aandelige Vaaben, det vil sige nedlægge Forestillinger ved Fogedforretninger o. s. v. Det var mig umuligt at indse, at større Kredse kunde tage slige Teorier paa det statsretlige Omraade og en sliig Optræden alvorligt, saa meget mere som en Bevægelse af den Art dog umulig kunde tænkes i nogen Henseende at forbedre de økonomiske Forhold i Sønderjylland.

Derfor fandt jeg ikke den Gang Grund til at foretage videre, og mig bekendt var der heller ikke i Almindelighed nogen Kritik af denne Beslutning. Derimod var jeg naturligvis ikke saa naiv at tro efter alt det, jeg kendte til Cornelius Petersen, at de Rumlerier, som han personligt og økonomisk var interesseret i, skulde høre op, eller at han selv skulde undlade vedblivende at spekulere i den udbredte Utilfredshed med forskellige økonomiske Forhold eller med Krisesituationens Ulemper i Sønderjylland. Derfor blev vi ved med at følge Cornelius Petersen og hans Blad og Møder samt med at undersøge og gennemgaa de forskellige Indberetninger, der tilgik Ministeriet om Forholdene dernede, altsaa for